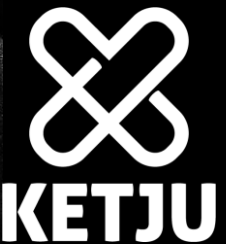


#SiivetPoisSupustaJaLentoon

Kolme tarinaa haaveiden merkityksestä
sijaishuollossa satutetuille



#SiivetPoisSupustaJaLentoon



Kolme tarinaa johdattavat meidät haaveiden maailmaan. Tarinat kertovat kuinka tärkeitä haaveet ovat olleet sijaishuollossa satutetuille henkilöille.

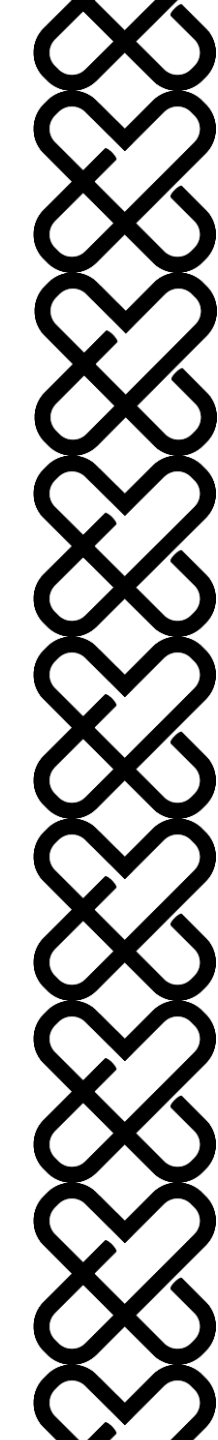
Haaveet ovat olleet yksi selviytymisen keino. Haaveilu on auttanut pääsemään pakoon kaoottista elämää, pakoon todellisuutta. Todellisuutta, joka on satuttanut ja jättänyt mieleen ja kehoon syvät arvet.

Haaveet ovat pelastaneet. Uskallus toteuttaa itseään on vienyt elämää kohti uusia tuulia. Elämä on saanut merkityksen haaveiden myötä.

”

Haaveilen omasta perheestä.





Haaveilen omasta perheestä

”Minulla oli koko lapsuuteni ja nuoruuteni ajan voimakas unelma siitä, että tahdon oman perheen ja monta lasta. Halusin tarjota omille lapsilleni sellaisen turvallisen kodin, mitä itselläni ei koskaan ollut. Tuo haave on todella vahvasti ohjannut ja määrittänyt omaa elämäni. Olen pyrkinyt järjestämään mahdollisimman tasapainoisen ja hyvän lapsuuden omille lapsilleni.”

Tarinan henkilö on asunut lastenkodissa ja kokenut sekä siellä että biologisessa perheessään lapsena turvattomuutta ja kaltoinkohtelua. Hänellä on tänä päivänä iso perhe. Lapsille hän on taannut turvallisen ja hyvän lapsuuden. Hän on rakastava vanhempi, joka on katkaissut väkivallan ja alkoholismin ylisukupolvisen jatkumon.



”

Haaveilen tavallisesta elämästä.

Haaveilen tavallisesta elämästä

”Tavallinen elämä oli haaveena, että ois normaali elämä. Ennen ajattelin, että se elämä, mikä mulla oli, oli tavallista. Mun äiti oli alkoholisti ja hänellä oli mielenterveysongelmia. Tavallista minulle oli se, että mä hain sen aamulla neljän aikaan baarista kotiin ja huolehdin, että se lähtee aamulla töihin. Huolehdin siitä, että laskut on tietyssä paikassa, mistä ne maksetaan.

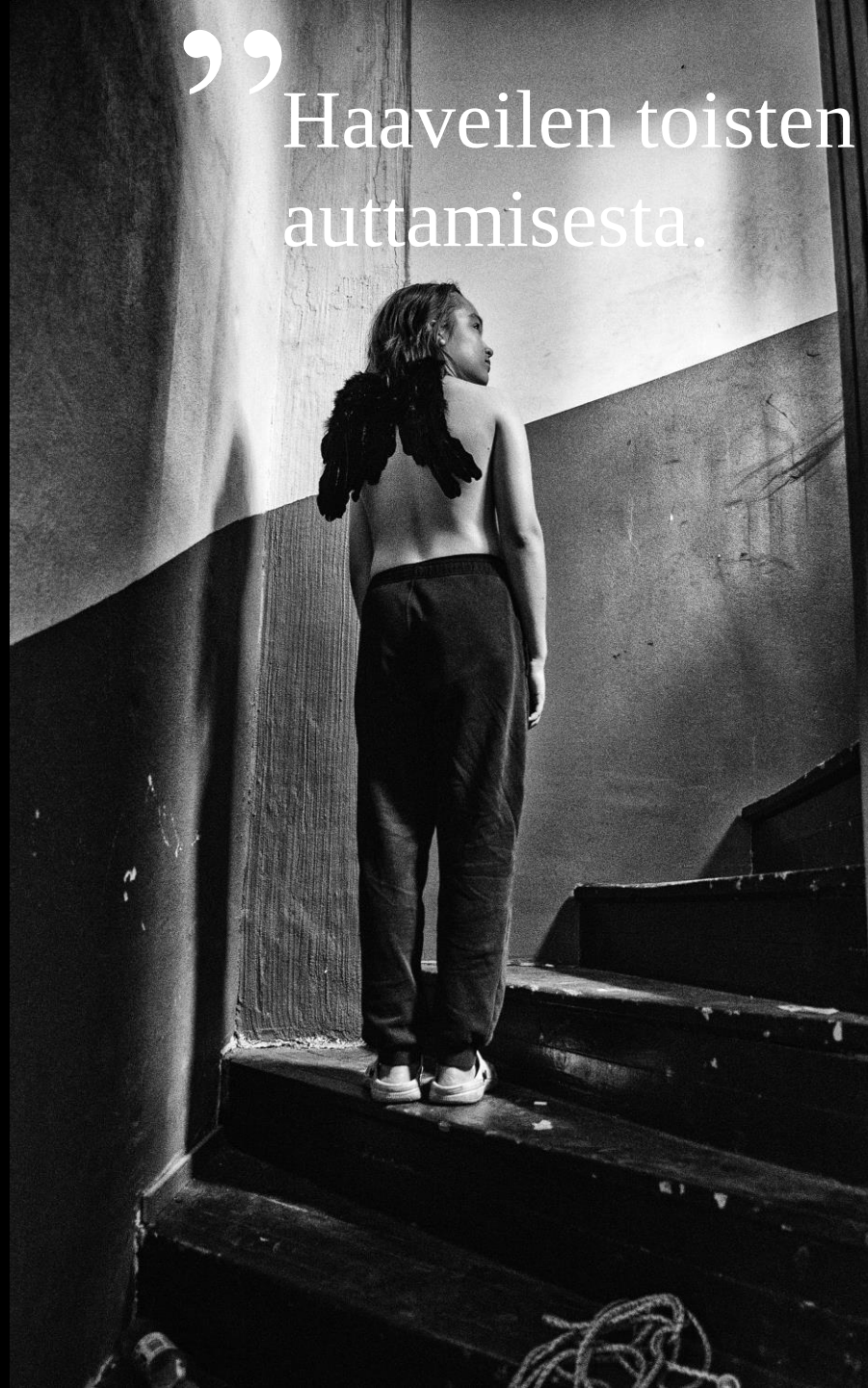
Huolehdin, että meillä oli katto pään päällä ja että meillä on ruokaa jääkaapissa. Sitten kun pääsin lastenkotiin, näki sellaista tavallisempaa elämää. Sellaista millaista kuuluisi olla nuoren elämä. Ruokaa tehtiin mun nenän eteen. Se oli huojentavaa. Pääsi elämään lapsen elämää.

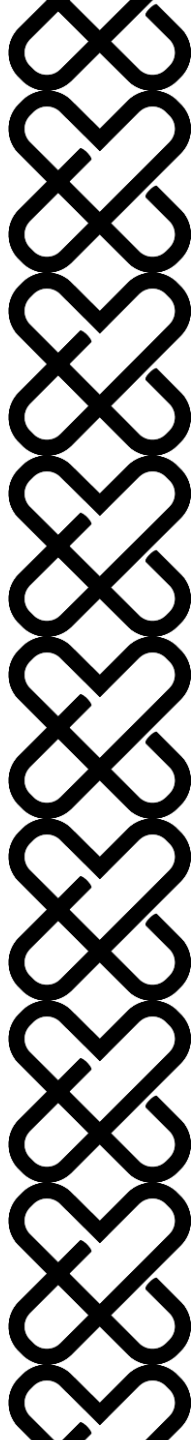
Sitten, kun mä pääsin sijaisperheeseen, päivän askareet tuntui pakotetuilta. Ne oli semmosia uhkavaatimuksia. Jos mä en tuonut pyykkejä tiettyyn kellonaikaan torstaina, mä olin paskasissa vaatteissa seuraavan viikon. En ollut tarpeeksi hyvä verrattuna biologisiin lapsiin. Se oli oletus, että mä en osaa mitään, mä en halua mitään, olen täysin negatiivinen kaikkeen. En ymmärrä mistä mun sijaisvanhemmat on saanut tällaisen kuvan. Kohdeltiin jonkin sortin loisena. Biologisilla lapsilla oli erilaiset säännöt. Se ei ollut mitään kyykytystä heitä kohtaan. Mun kotitehtävät tarkistettiin aina. Jos joku oli väärin, mä olin ihan hirveä paska.

Olin ainoa sijoitettu lapsi. Koin henkistä väkivaltaa, jonka olisin ottanut mieluummin fyysisenä vastaan. En osannut puhua niistä asioista, että miksi sä sanot mulle noin, miksi mä ansaitsen tollasta kohtelua, et voi puhua mulle tolla tavalla, lopeta, en ole osannut sanoa ei. Olisin mieluummin ottanut turpaan joka päivä. Muut ois nähnyt sen. Mä oisin itekin herännyt siihen, että se on väärin. Kuvittelin jollain tavalla ansaitsevani sellaisen kohtelun. Jos joku kysy ulkopuolelta sijaisperheestä, että onko kaikki hyvin, niin sanoin että on. En itse tunnistanut sitä, ettei kaikki ollut hyvin.

Tasanen elämä, mitä ei ollut, siitä haaveili. Sellainen tylsä arki. Kun sitä ei itsellä ollut, sitä osasi arvostaa. Että jonain päivänä itse voi tehdä tavallisia asioita omassa elämässä. Oli nähnyt kaikki ääripäät, osasi kaivata sitä tavallisuutta ja arkea. Mutta aika lailla olen saavuttanut haaveita. Kun pääsi siitä epätavallisesta tavalliseen, sitä tuntee että on saavuttanut sen.”

”Haaveilen toisten
auttamisesta.





Haaveilen toisten auttamisesta

”Mulla on ollut se toisten auttaminen. Mä oon auttanut ihan hirveästi aikuisia ihmisiä. Tiesin jo tosi nuorena, mitä mä haluan tehdä työkseni ja se oli toisten auttaminen. Eka oli, että poliisiksi, sille naurettiin, että et sä mikään kyttä halua olla. Haluan, kun siinä pääsee auttaan ihmisiä. Mut sitten se muuttu siihen, et mä haluan oikeudenmukaisuutta lastensuojelussa. Nyt mä oon tällä alalla. Tiesin sen jo tosi pienenä, että mä haluan päästä auttamaan muita samassa tilanteessa olleita ihmisiä. Se oli mun haave.”

Tarinan henkilö tekee parhaillaan töitä lastensuojelussa ja työskentelee oikeudenmukaisemman lastensuojelun eteen. Hän on itse kokenut lastensuojelun epäonnistumisen. Häntä on kohdeltu sijaisperheessä mielivaltaisesti ja epätasaisesti. Onneksi hän pääsi toiseen sijaisperheeseen, jossa hänestä pidettiin hyvää huolta. Omalla ammattitaidolla ja kokemuksilla hän kehittää lastensuojelua, jotta jokainen lapsi ja nuori saisi elää turvallisen lapsuuden.

#SiivetPoisSupustaJaLentoon



Tarinat: X-ketju
Kuvat: Niina Vehmaa